

Proloog

Damin Wolfsblad wist niet precies waarvan hij wakker was geworden. Hij kon zich geen geluid herinneren dat hem op slag wakker had gemaakt, had er geen idee van welk intuïtief alarm er in zijn hoofd was afgegaan om hem ervoor te waarschuwen dat hij niet meer alleen was. Al zijn zintuigen spitsend luisterde hij in het donker, wachtend tot de indringer zijn aanwezigheid prijs gaf. Hij twijfelde er niet aan dat het een indringer was. Oom Mahkas en tante Bylinda hoefden niet door het paleis te sluipen. Iemand anders die zich op dit nachtelijke uur legitiem in zijn kamer begaf, zou zich openlijk hebben aangekondigd.

Het kon ook een van zijn stiefbroertjes zijn, Adham of Rodja, om hem een beetje te pesten, dacht Damin terwijl hij zijn hand onder het kussen schoof, of anders zijn pleegbroer, Starros, die hem aan het schrikken wilde maken. Misschien was zijn nichtje, Leila, of een van de tweelingen, zijn kamer binnengeslopen via de slavengangen, in de hoop hem de stuipen op het lijf te jagen. Het zou niet de eerste keer zijn dat ze dat probeerden. Het was bijzonder vermakelijk om een nietsvermoedende broer te besluipen en hem te laten gillen als een meisje. Maar het kon ook heel iemand anders zijn. Bijvoorbeeld een huurmoordenaar.

Het zou ook zeker niet de eerste keer in Damins korte leven zijn dat iemand hem had willen vermoorden.

Damins vingers sloten zich om het omwonden heft van het mes dat hij van Almodavar onder zijn kussen moest bewaren. Het gevest lag koel en geruststellend in zijn hand. Nog altijd maakte de indringer geen enkel geluid. Het was dus niet een van zijn kameraadjes die hem een poets wilde bakken. Dan zou er nu al zijn gegiecheld, gesist om tot stilte te manen, geschuifeld met een muiltje op de glad geboende vloer. Maar er was niets. Alleen een zware, totale stilte.

Niet eens het geluid van iemands ademhaling.

Damin deed zijn ogen open en haalde met oneindige voorzichtigheid de dolk onder zijn kussen vandaan. De stroperige stilte was bedreigender dan de schaduwen. Er had een wachter in de kamer moeten staan. Zolang als Damin het zich kon herinneren, sliep hij al met de subtiele geluiden van een ander mens vlakbij. Het zachte kraken van leer als een waakzame soldaat zich bewoog, het bijna onhoorbare ademen van de man die de wacht over hem hield als hij sliep – dat waren de geluiden die hij in verband bracht met de nacht. Met veiligheid. Met gerustheid.

En die waren er niet.

Was hij daar wakker van geworden? Hadden ze zijn lijfwacht al vermoord? Iedere huurmoordenaar die zijn geld waard was, kon een enkele wachter geluidloos uitschakelen, wist Damin. Het betekende ook dat het weinig zin had om alarm te slaan. Zijn kamer was groot – een prinselijke suite – en de dichtstbijzijnde wachters zouden buiten de zitkamer op de gang staan. Ook al was er een paleispatrouille in de buurt, en hoorden ze hem al bij zijn eerste kreet, dan nog kon hij allang dood zijn voordat ze via de zitkamer zijn slaapkamer konden bereiken.

Expres diep en regelmatig ademend bracht Damin behoedzaam het mes omlaag onder de deken en verplaatste voorzichtig zijn greep zodanig dat het lemmet tegen zijn onderarm lag. Hij strekte zijn vingers en wikkelde ze weer om het heft, opdat hij het goed vast had. Toen verstijfde hij van een uiterst zwak geluid van leer op de gladde vloer, dat in de duisternis fluisterde.

Het kwam van dichtbij. Heel dichtbij.

Voor Damin was er geen twijfel meer mogelijk. Er zat een huurmoordenaar in de kamer, en zijn lijfwacht was vermoedelijk dood.

Hoe hij het paleis in was gekomen, was een vraagstuk waar Damin nu geen tijd voor had. De man stond al bijna bij het bed, dus hij had nog maar enkele tellen voordat het mes van de huurmoordenaar toesloeg. *Doe iets onverwachts*, raadde een stem in zijn hoofd hem aan. Dat was een van Elezaars roemruchte Regels om Macht te Krijgen en te Gebruiken, maar de stem leek verdacht veel op die van Almodavar, de kapitein van de Krakandarse Stropers, zijn wapenmeester, instructeur en mentor.

Waar zit hij nu? vroeg Damin zich af. *Nu ik hem echt nodig heb?*

Weer een amper hoorbaar geschuifel van leer op steen, en Damin beseftte dat hij geen tijd meer had om daarbij stil te staan. Hij voelde meer dan dat hij hoorde dat de indringer zijn arm hief voor de genadeslag. Met een snelle, plotselinge beweging smeed Damin de dekens over zijn belager heen. Meteen daarop liet hij zich van het bed rollen,

niet weg van de huurmoordenaar en zijn mes maar naar hem toe. Uit alle macht haalde hij met de dolk uit naar de plek waar hij diens middenrif vermoedde, alvorens met zijn benen omhoog te trappen naar de ruimte waar hij meende dat het hoofd van de huurmoordenaar zich bevond. Het viel niet te voorspellen of het raak zou zijn, terwijl de man in het donker vocht om onder de deken vandaan te komen.

Ondertussen dacht hij dat zijn hartslag op de gang te horen moest zijn.

Damins lemmet was over gehard leer heen gegaan zonder de borst van zijn belager daadwerkelijk te raken, maar de jongen werd beloond met een bevredigende kreun toen zijn hielen in contact kwamen met iets hards, vermoedelijk 's mans hoofd. Opnieuw haalde hij uit met zijn arm, deze keer iets hoger, in de hoop de man te verwonden. De indringer boog zich achterover om Damins mes te ontwijken en raakte zijn evenwicht kwijt.

Met het bloed gierend in zijn oren en de kracht van wanhoop en angst stortte Damin zich op de huurmoordenaar, die daardoor achteroverviel. Hij kwam boven op de moordenaar terecht, sloeg met zijn ene hand het hoofd van de man op de stenen vloer en pakte met zijn andere de dolk anders vast om hem in de keel van zijn belager te stoten. Met bonzend hart liet hij het mes omlaag suizen...

Maar vlak voordat de punt zijn aanvaller bereikte, hield hij zich in. 'Almodavar?'

De man onder hem ontspande en glimlachte toen Damin hem in het donker herkende.

'Niet slecht,' sprak de kapitein.

Hijgend liet Damin de dolk zakken en verplaatste zijn gewicht naar zijn hielen, nog altijd schrijlings op zijn moordenaar in spe. 'Zie je nou wel... ik zei toch dat ik... op mezelf kon passen,' zei hij met een brede grijns.

'Ja, goed gedaan, jochie,' beaamde de kapitein van de Krakandarse wacht. 'Alleen jammer dat je er zo verrekte arrogant over bent.'

Nog voordat Almodavar was uitgesproken, kwam hij overeind en smeed Damin achterover, waarbij zijn mes over de keel van de jongen ging. Met een doffe klap kwam Damin op zijn rug terecht en gleeed verder over de gladde vloer tot hij tegen de muur belandde. Met zijn dolk in de aanslag krabbelde hij overeind en ontdekte tot zijn ontzetting dat er bloed uit zijn gewonde hals druppelde.

'Au!' klaagde hij, voorzichtig voelend aan de lange, smalle snee over zijn keel.

'Dat was een domme fout, jongen.'

‘Maar ik had je verslagen!’ protesteerde Damin.

‘Ik leef toch nog?’ merkte Almodavar op terwijl hij ging staan. ‘Dat is niet verslagen, knul. Bij lange na niet.’

‘Maar ik had gewonnen! Dat is niet eerlijk!’

‘Wat is niet eerlijk?’ klonk een stem vanuit de deuropening.

Damin keek om en zag zijn oom Mahkas de kamer binnenschrijden met een grote kandelaar, zijn gezicht beschaduwd door het flakkerende licht van een zestal kaarsen. Mahkas was nog aangekleed, dus hij was niet uit zijn bed geroepen. Ook stond de kamer nog altijd niet vol met wachters, wat het geval zou zijn geweest na een aanval op de troonsopvolger.

Dat hield dus in dat Mahkas wist over dit oefeningetje, besefte Damin, en er vermoedelijk ook toestemming voor had gegeven. Mogelijk had zijn oom het zelfs voorgesteld. Mahkas deed soms van die gekke dingen.

‘Als jij had gewónnen, Damin, had hij je niet meer kúnnen aanvallen,’ verduidelijkte Mahkas ontoeschietelijk. ‘Maak altijd je vijand af, want anders maakt hij jou af. Dat had je nu toch moeten weten.’ Vragend keek hij de kapitein van de wacht aan. ‘En?’

Almodavar stak zijn mes in de schede en knikte. ‘Hij kan er wel mee door, denk ik.’

Zijn bezwaren tegen deze oneerlijke behandeling vergeten, keek Damin van zijn oom naar de kapitein toen het plots tot hem doordrong wat dit betekende. ‘Kan ik ermee door?’

‘Je kunt ermee door,’ zei Mahkas, met een zweem van trots in zijn stem. ‘Als jij Almodavar aankan, heb je hier verder van niemand iets te duchten.’

‘*Echt?*’ Damin kon zijn grijns niet inhouden. ‘Meent u dat? Niet meer slapen met een lijfwacht in mijn kamer?’

‘Nee,’ beaamde zijn oom. ‘Je bent bijna dertien, en ik had beloofd dat we de wacht zouden ontslaan als je kon bewijzen dat je op jezelf kon passen. Als Almodavar daar tevreden over is, dan neem ik dat graag van hem aan.’

‘Wacht maar tot ik het de anderen vertel!’

‘Dat mag je morgenvroeg doen,’ liet Almodavar hem weten. ‘Nadat jij je veertig rondjes om het oefenveld hebt gedaan. Voor het ontbijt.’

Damin staarde hem geschokt aan. ‘Veertig rondjes? Waarom? Ik heb je uitgeschakeld, Almodavar! Ik heb gewonnen!’

‘Je aarzelde.’

‘Had ik je dan moeten dóden?’ vroeg Damin, een beetje gekwetst

doordat Almodavar hem niet bedankte dat hij zich had ingehouden maar hem er juist voor strafte. Het had akelig weinig gescheeld of de trouwste kapitein in dienst van Krakandar was er niet meer geweest.

‘Hoe wist jij dat ik je niet écht kwam vermoorden, Damin?’

‘Jij bent de eerste kapitein van de wacht.’

‘Dat zegt niets.’

‘Dát is een geruststelling,’ mompelde Mahkas hoofdschuddend.

Almodavar wierp een blik op Mahkas, geërgerd omdat Damins oom hier de spot mee dreef. ‘Hij moet dit begrijpen, mijnheer. Misschien was ik wel in opstand gekomen. Misschien werd mijn gezin wel gegijzeld door uw vijanden en kwam ik hier, bereid om zelfs de erfgenaam van de troon van Hythria te doden om hen te redden.’

‘Maar je hebt helemaal geen gezin, Almodavar,’ merkte Damin op. ‘Behalve Starros dan.’

De kapitein negeerde de opmerking over Starros. Dat deed hij altijd. ‘Je kunt onmogelijk weten wat iedereen in jouw dienst precies denkt, Damin. En iedereen die bij je in de buurt kan komen, is een potentiële aanslagpleger. Je mag niet aarzelen omdat je denkt dat je hem kent.’

‘Ik hád je kunnen doden, hoor,’ hield Damin vol. ‘Als ik echt had gewild.’

‘Waarom heb je dat dan niet gedaan?’

‘Omdat ik wist dat jij mij niet echt wilde vermoorden.’

‘Hoe dan?’

‘Je sloeg met het mes langs mijn keel. Als je me echt had willen vermoorden, Almodavar, dan zou je me ermee hebben gestoken. Dwars door de hals. Zo de hersenen in. Splet! Dood.’

‘Daar zit wat in,’ gaf Mahkas toe met een flauw glimlachje. Toen keek hij naar de dunne snee in Damins hals. ‘Al scheelde het toch niet veel.’

Almodavar haalde zijn schouders op. ‘Die knul moest eens flink aan het schrikken worden gemaakt.’

In het kaarslicht tuurde Mahkas hoofdschuddend naar Damin. ‘Laten we maar hopen dat die snee zonder een litteken is geheeld voordat zijn moeder hier is. Ik weet niet of prinses Marla er wel aan toe is om Damin met een bijna doorgesneden hals te zien.’

‘Komt helemaal goed met hem,’ beloofde Almodavar. ‘Trouwens, de zoon van Laran Krakenschild valt niet zomaar om van een doorgesneden keel.’

Een deel van Damin wou dat hij de vader had gekend, over wie Almodavar met zoveel bewondering sprak. Heel zijn jonge leven had hij

niets dan geweldige dingen over Laran Krakenschild gehoord, en soms vroeg Damin zich af of hij de hoge verwachtingen als zoon wel waar kon maken.

‘Dat is ook wel weer zo,’ beaamde zijn oom met een glimlach van genegenheid. ‘Maar laten we voorlopig eerst maar wat gaan slapen. Goed gedaan, Damin.’

‘Dank u, oom.’

Mahkas verliet de kamer en nam de enige lichtbron met zich mee. Het duurde even voordat Damins ogen weer aan het donker waren gewend. Terwijl zijn bloed nog kolkte van zijn aanraking met de dood, keek hij breeduit grijnzend Almodavar aan.

‘Ik hád je kunnen doden, hoor.’

De kapitein knikte. ‘Weet ik.’

‘Moet ik dan echt veertig rondjes?’

‘Ja.’

‘Ik had je móéten doden,’ gromde de jongen.

Met vaderlijke trots glimlachte Almodavar naar hem. ‘Als je dat in-ziet, knul, dan heb je misschien toch nog iets van dit oefeningetje geleerd.’

1

Het verkopen van de slaven die ze haar hele leven had gekend, was het zwaarste wat Luciena Marinier ooit had moeten doen. Niets in haar karige zeventien jaren was ooit zo hartverscheurend geweest als moeten toezien hoe ze, geketend en verloren, in de wagen van Venira's Slavenkorf werden geladen.

Sommige slaven waren al in haar familie geweest voordat ze was geboren. De jonge Mankel, het keukenhulpje, was in dit huis geboren. Hij had nog nooit ergens anders gewoond. Haar stem trilde van emotie toen ze zich van de radeloos snikkende jongen afwendde om voor de honderdste keer na de dood van haar moeder uit te leggen dat ze veel beter af waren in de exclusieve toonzaal van meester Venira dan wanneer ze hen gewoon op de markt verkocht.

Haar woorden boden weinig troost. De slaven waren niet dom. Ze wisten allemaal dat de kans zeer gering was zo'n goed onderkomen te treffen als ze nu verlieten.

Wat moest ik anders? vroeg Luciena zich bitter af, terwijl ze de trap op liep nadat de wagen was vertrokken. De zware beurs die ze droeg, gaf haar een slechter gevoel in plaats van beter, ook al kon ze haar schulden er een flink stuk mee verlagen. Het grote huis weergalmde van eenzaamheid, en de lege plekken op de muren waar eens schilderijen hingen, staarden haar aan als holle, beschuldigende gezichten. Bij de trap naar boven stond de sokkel, waarop haar vaders marmeren buste altijd een prominente plaats had ingenomen, er nu leeg bij. Die was als een van de eerste dingen verkocht, ter aflossing van de enorme schulden die haar moeders dood aan het licht had gebracht.

Luciena liep over de tegels van de gang naar de kleine werkkamer waar haar moeder haar laatste dagen grotendeels had doorgebracht, om de ernst van hun uitzichtloze situatie voor haar dochter verborgen te houden. Haar muiltjes sisten zachtjes over vloeren die eens be-

dekt waren geweest met dure tapijten. Luciena had ze verkocht om de rekening van de stalhouderij te betalen. Het onderhoud voor de koets met vierspan was in geen maanden betaald. Ze had de koets en de vier identieke schimmels zonder veel verdriet verkocht, maar het afscheid van haar paard, Windjager, was haar bijna te veel geworden.

En ik ben nog niet uit de problemen, dacht ze terwijl ze de deur van haar moeders werkkamer openduwde. Om hun levensstijl vol te kunnen houden, had haar moeder het huis, haar juwelen en zelfs de meubels en de slaven verpand. Luciena mocht blij zijn als ze de kleren aan haar lijf nog had als alle schulden waren afgelost. In de deuropening bleef ze staan, en kijkend naar de stapel papieren op het tafeltje, voelde ze de tranen weer opwellen in haar ogen. Het maakte niet uit hoeveel ze verkocht, hoeveel ze opofferde – die verrekte stapel werd toch nooit kleiner.

‘Luciena?’

Ze keek om en zag Aleisha achter haar staan met op een dienblad een groot glas met iets goudkleurigs en kleverigs en verscheidene boterhammen met kaas. Aleisha, de slavin die twee jaar ouder was dan haar meesteres, was de enige van wie Luciena geen afscheid had kunnen nemen. De jonge vrouw was niet zomaar een slavin. Ze was Luciena’s beste vriendin.

‘Ik heb geen honger.’

‘U moet eten.’

‘Dat kan ik me niet veroorloven,’ zuchtte ze en ze hield de deur open om de slavin met het dienblad binnen te laten.

Aleisha liep langs haar meesteres en zette het dienblad op het bijzettafeltje aan het venster voordat ze zich naar Luciena omdraaide, met haar handen op haar brede heupen. ‘Daar wil ik niets van horen, meisje. Ik weet dat het moeilijk is, maar we komen er wel uit.’

Luciena glimlachte lusteloos om het vastberaden enthousiasme van de slavin. ‘Hoe dan, Aleisha? Ik raak sneller door dingen om te verkopen dan door schuldeisers heen.’

‘Is er niets meer over van uw vaders geld?’ vroeg de slavin, zichtbaar verbaasd over het gemak waarmee hun fortuin was verdampt.

Luciena wist wat ze ervan dacht; ze kon zelf ook nauwelijks geloven dat er niets meer was. ‘Moeder zou het huis nooit aan die bloedzuiger van een Amiel Parkesh hebben verpand als er nog geld was.’

‘Maar ze zei altijd dat uw vader goed voor uw toekomst had gezorgd,’ drong Aleisha aan. ‘Toen hij de prinses trouwde...’

Luciena’s gezicht betrok bij het horen noemen van haar vaders eni-

ge huwelijk, op hoge leeftijd, met de zus van de hoogprins. ‘Dat was een verstandshuwelijk, Aleisha, en de enige die daar beter van werd, was prinses Marla.’

Aleisha schudde haar hoofd. Nu nog weigerde ze te geloven dat iemand met zoveel macht Luciena van haar erfenis had beroofd. ‘Volgens uw moeder zou prinses Marla voor u zorgen, meisje. Dat had uw vader tenminste beloofd.’

‘Daar zijn ze dan allebei mooi in getrapt.’ Luciena liep naar de tafel en liet de opbrengst van de slavenverkoop op het tafelblad vallen. De beurs kwam met een doffe klap terecht. ‘Hare koninklijke verrekte hoogheid weigert mijn bestaan zelfs maar te erkennen. Ze trouwde met mijn vader, perste hem zijn fortuin en zijn scheepvaartbedrijf af met valse beloften van een geweldige toekomst voor zijn enige kind, en hielp hem vervolgens vroegtijdig het graf in, en zijn bastaarddochter en haar moeder de court’esa konden mooi voor zichzelf zorgen.’ Ze staarde omlaag naar de stapel nog te betalen schulden. ‘Daarom zitten we namelijk zo in de puree. Moeder bleef maar wachten op een oproep van het paleis. Ze liet ons leven als prinsessen, terwijl ze wachtte op een uitnodiging die nooit zou komen.’

‘Misschien weet de prinses niet...’

‘Prinses Marla weet álles wat er in Groenhaven gebeurt,’ schimpte Luciena en ze draaide zich om naar het venster. Buiten op straat was nu niemand. Het was op het heetst van de dag, en al moest de zomer officieel nog beginnen, toch was het al zo heet dat de mensen binnen bleven tot de zon zijn hoogste punt was gepasseerd.

‘Uw arme moeder heeft vast alleen maar gedaan wat ze het beste vond,’ hield Aleisha vol, zichtbaar verontrust doordat Luciena kwaadsprak van de doden.

‘Ik weet het,’ verzuchtte Luciena, met haar hoofd tegen het warme glas geleund. ‘Maar wat heeft het ons opgeleverd, behalve een stapel schulden waar ik niet omheen kan? Of die ik niet kan aflossen?’

‘Is dat niet hetzelfde?’

Luciena schudde haar hoofd, kijkend naar de brief die boven op de stapel op de tafel lag. Het was die brief, die, meer dan iets anders, een gat in haar maag brandde. ‘Er is een verschil tussen geld schuldig zijn en iemand iets schuldig zijn, Aleisha. Met een geldschuld kan ik leven, maar dat ik de enige broer van mijn vader niet kan helpen... dat doet meer pijn dan al het andere wat ik de laatste tijd voor mijn kiezen heb gekregen.’

De slavin wierp een blik op de tafel en de brief uit Fardohnya waar Luciena naar verwees, en schudde haar hoofd. ‘Er kan toch niet van

u worden verwacht dat u de lasten van alle arme zeelieden ter wereld op u neemt, Luciena.'

'Die arme zeeman die je bedoelt, is mijn oom.'

'De oom die eeuwig ruziemaakte met uw vader en in twintig jaar geen vriendelijk woord voor hem had,' bracht Aleisha haar meesteres ontoeschietelijk in herinnering. 'Het kan me niet schelen wat uw vader hem heeft beloofd, maar Warak Marinier had zijn kans als vennoot in uw vaders bedrijf gehad en weggegooid voor een of andere Fardohnyaanse vissersdochter. Als hij nu in de problemen zit, is dat niet uw schuld. Of uw verantwoordelijkheid om er iets aan te doen.'

'Maar de jongen die ik moet helpen, is mijn neef.'

'Achterneef,' verbeterde Aleisha. 'En een Fardohnyaan.'

'Maar het blijft familie.'

Aleisha slaakte een diepe zucht en zette haar handen op haar heupen, fronsend naar haar meesteres. 'Uw oom maakte ruzie met uw vader, Luciena, al voordat u was geboren en zo'n beetje elke dag nadien. Toen hij wegliep met die vrouw, heeft uw vader hem nog gewaar-schuw'd dat hij nooit meer op de familie Marinier hoefde te rekenen. En hij is er toch met haar vandoor gegaan. Dat was zijn keuze, en eerlijk gezegd heb ik stiekem altijd bewondering gehad voor de man die zoveel weggooide voor de liefde. Maar nu krijg ik toch mijn bedenkingen, want nauwelijks ligt uw arme moeder onder de groene zoden, of daar komt hij u plotseling om hulp vragen, nota bene als u het u juist niet kunt permitteren.'

'Die twee dingen staan vast los van elkaar.'

'O ja? Het komt anders wel heel goed uit, dat zijn dringende behoefte aan geld om zijn kleinzoon naar Groenhaven te sturen, precies samenvalt met de dood van uw moeder, vindt u ook niet?'

'Mijn oom zegt dat zijn kleinzoon een soort magisch talent heeft en dat hij moet worden onderwezen aan het Tovenarscollectief.'

'Ja, en ik ben het demonenkind,' schamperde haar slavin.

'Denk je dat hij liegt?'

'Ik vind het wel verdacht dat iemand schrijft naar een nichtje dat hij nog nooit heeft ontmoet, op de dag nadat haar moeder overlijdt in de verkeerde veronderstelling dat ze haar vaders fortuin heeft geërfd, om te vragen om geld om een neefje te redden van wie ze niet eens wist dat hij bestond.'

'Maar wat vind jij dan dat ik moet doen?'

'Eten,' gebod de slavin streng. Ze pakte Luciena's hand, voerde haar mee naar de tafel en liet haar plaatsnemen met een ferme duw. Aleisha schoof de stapel rekeningen opzij, samen met de brief uit Far-